

GAZINOU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

CAZINOUUL OFITERILOR REG. III DÂMBOVIȚA N°. 22

— COMITETUL CAZINOUULUI —

Statul și Națiunea.

INTRODUCERE

Istoria ne arată că formarea statelor, era rezultanta războaelor, a forțelor.

Prin pacea dela Versailles, s'a pus la baza constituirei statelor principiul naționalităților.

Acest principiu, scoate în evidență o idee contradictorie cu ideea pe cari s'au constituit statele înainte de acest război.

Ideia aceasta nouă, nefiind încă consolidată și pentru că se duce o luptă înverșunată în contra ei, socotesc necesar a face o analiză și a pune în evidență care este ideea, care are sorti de izbândă.

Se prezintă deci discuției noțiunile:
Forță, popor, națiune.

a) Noțiunile forță și popor au dominat până la 1919 în constituirea statelor.

b) Noțiunea „națiune”, pe baza căreia se dă războiul discuțiilor, propagandelor, care par a pregăti un nou război, mai mare ca cel din deceniul trecut.

Pentru că principiul cel nou de organizare al statelor, angajează fiecare individ de pe teritoriul statelor, am cre-

zut că este folositor, să se pună la îndemâna fiecăreia, valoarea noțiunilor cu care se dă lupta în prezentul război de idei, pentru ca să învingă această noțiune născută din atâta sânge omenească și care mie mi se pare încadrată mai bine în legile națiunii;

Deci, mai sigură de izbândă și mai durabilă, pentru crearea armoniei între oameni și statele în cari ei sunt grupați sau se vor grupa în viitor pe pământ.

Am afirmat, că noțiunile forță și popor, au dominat în încheierea statelor înainte de 1919.

Pentru aceasta, găsesc necesar să lămuresc această chestiune, înainte de a trece la analiza propusă.

Dacă examinăm istoria, constatăm următoarele:

Există în istorie numirea de Perși și se arată că pe la anul 559 A. Cr. Cyrus, convocând câteva triburi care erau sub dominația Statului Med, având ca Rege pe Astrag, i-a convins a se uni și a asculta comanda sa.

Cyrus a cucerit dominațiunea lui Astrag, întrunind oameni de aceeași rasă sub dominațiunea sa.

Astfel războiul, forța, au înlocuit un Stat uzat cu un Stat viguros sub mâna forte a lui Cyrus.

Dar, nu numai atât, poporul Med, deși de aceeași origină cu cel Pers, se evidențiasse prin caracteristica de popor, iar Perșii cari ereau niște triburi supuse, iau locul poporului Med uzat.

Astfel forța a format împărăția Perșilor; cari au avut o epocă de glorie în istoria omenirii.

Alt exemplu: Poporul Roman cari încadrează în istorie o epocă de glorie de peste 1000 de ani (de la 754, fondarea Romei, până la împărțirea imperiului de către Împăratul Teodosiu la cei doi fii ai săi, Arcadius și Honorius la 395 după Hristos) demonstrează cum forța unui popor a cucerit și stăpânit alte popoare.

Atât la Perși cât și la Romani, se constată, că atâta vreme cât forța războinică a fost în floare, un popor s'a consolidat, s'a afirmat și a stăpânit alte popoare.

Deosebit, poporul German, câștigă în 1866, 1870 și încearcă încă a câștiga în 1914 și astăzi locul prim între popoare, tot prin forța războiului, forța fizică, mecanică.

Aspectul general însă al Statelor formate din popoare dominante, nu s'a încadrat în legea naturei, deoarece natura prezintă ochiului omenească „Armonie”, iar aspectul general al acelor State era „Teroarea”.

Un popor era stăpân și altele erau sclave.

Civilizația omenească, însă arată, că oamenii au aceeași zidire materială și intelectuală și că oamenii se încadrează fără deosebire în ideia religiei creștine „Că sunt frați”.

Forța războinică pare a încerca o evoluție în forma ei, căpătând valoare mai mare forța intelectuală, forța pro-

ductivă și procuratoare, de aceea, orice om dorește a trăi mai bine.

Însă, această evoluție, va urma și ea legile firești ale naturei, adică o evoluție lentă în timp foarte lung, așa cum s'a produs toate evoluțiile marcante în omenire.

Totuși, mintea omenească, prin voiața cu care e înzestrat omul și folosindu-se de învățăturile experiențelor trecutului, poate canaliza energia omenească, a se angrena pe direcția cea naturală la timp.

Această luptă este deschisă de câțiva oameni, între care se prenumără cu proeminență strălucitoare și un român: D-I Nicolae Titulescu.

Dar, încercarea unui singur om, nu mai dă rezultatele pe care le-a dat încercarea lui Cyrus. Astăzi condițiile de angrenare a indivizilor și a Statelor, sunt de așa manieră, că, îi trebuie fiecărui individ o pregătire intelectuală și sufletească de durată și de continuitate pentru a se pune o temelie solidă drumului ce se întrevede în viața omenirii, ce va rula în timpurile ce vin.

Drumul ce se croește, însă nu trebuie să angreneze oamenii într'o idee greșită națională, adică să substituie brusc *forței* celei vechi (fizice), numai forța, intelectuală, căci forțele acestea trebuie să se desvolte într'un echilibru.

Natura ne arată acest echilibru: Lumina soarelui, pe care o asemănăm cu forța intelectuală, ne prezintă un echilibru de forțe, în timp și spațiu.

În adevăr lumina, desvoltă și întreține viața și călăuzește mintea omenească. Această forță este formidabilă ca intensitate, însă ea lucrează încet pe nesimțite.

În același timp, tot lumina prin căldura ei, tot în aceleași condițiuni produce *forțe mecanice* de intensități similare.

Aceste două forțe lucrează însă paralel nedespărțite și continuu. Deci și omul, trebuie să-și desvolte forțele intelectuale și fizice, paralel și nedespărțite, păstrând un echilibru de dezvoltare.

Prin urmare, acei cari se angrenează în lupta ce se dă pentru organizarea omenirii și cari *exploatează* numai forța teoretică a gândirii, căutând a întuna ca forța fizică, sau cei care în mod brusc voesc o transformare a organizației omenirii, lucrează contrar legilor naturii și uzându-se în experiențe, pe cari timpul le va înghiți.

Se evidențiază încă din cele spuse, că temelia pe cari trebuie clădită victoria ce urmărește evoluția organizării statelor pe principiul noțiunii «*Națiune*», trebuie să fie *rabdarea și perseverența*, cari în natură se traduc în timp și continuitate.

Intemeiat pe adevărurile enunțate, voi trece la analiza noțiunilor: Popor și Națiune: și apoi voi arăta ce relațiuni rezultă între națiune și Stat precum și angrenajul ce se naște între ele.

Colonel I. Nicolae

(va urma)

Românul în Pace și Frăție.

Adaptare din cuvântarea
M. S. Regelui Carol II
din seara zilei 10-V-1931.

*In zarea timpului privind,
La Turnu-Severin aud grăind,
Din platra — straja: — glasul lui Traian,
Din Sarmisegetuza: pe-al lui Decebal.
Și mai încoace, rând, la rând,
Il văd pe toți defilând,
Conducători de oști brutatori,
Vitejii noștri domnitari.
Și eu, cu plugul și cu turma,
Cu el pe-aceste platuri,
Pământul răscolind ca râma,
Am învins dușmane graturi.
Gratul meu se împletește,
Printre munți fermecători,
Și cu dolna ei dolnește,
Prin paduri și printre flori.
Prin de apele fugare,
De văzduhuri urâzitoare,
El, în unde fermecate,
Toate zările străbate.
Dolna mea acum se schimbă,
Intr' unlocot de oșel,
Și în zere ea se plimbă,
Dolnind 'naltul Târei Tel.
România Telul are:*

**Pace sfântă și frăție,
Muncă și înviorare,
Pentru tot ce-i bărbăție.
Tot de Telul ei se ține
Olia, Steagul și al ei Rege.
Să se știe de-ori și cine,
Că astfel pacea se 'nțelege!**

Eu am adăugat:

*Cine gila strămoșească
Va 'ncearca să năvălească,
Sau mândrulul Tricolor
Nu-i va da al său onor,
Va vedea an Rege, care
Intr'o clipă la hotare,
Va avea un zld de fier!
Că în ori și ce unghier,
In orice vatră strămoșească
Și din slava românească
Trăznete ucigătoare
Vor sănți peste hotare.
Astfel pace și frăție
Românul știe să ție,
Și să poarte cu mândrie
Printre timpuri de vece,
Făclicul tricolor
Către-un Tel strălucitor.*

Colonel I. Nicolae

GRAIUL ROMÂNESC.

De pe munte din câmpie
Un freamăt, o armonie,
Intre brazi și printre flori,
Se ridică până în zări.

Freământul armonios,
Ce răsună așa duios,
Este graiul românesc
Din izvorul atrămoșesc

El vestește la popoare,
Că în România Mare,
Minune Dumnezeiască
Are să se 'nfăptuiască.

Colonel I. Nicolin

BAZELE DE SOARE.

Făși albe potopesc,
Tot pământul înălzesc,
Semănând strălucitoare
Milioane de culori
Pește fragedele flori,
Pește oare ca o mare,
Lumina-i stăpânitoare.
Lumina, se înfrățeste
Cu viața, ce hrănește
Ș'omenirea 'n infinit
O poartă necontenit.

Colonel I. Nicolin

PELERINII.

Mânași de farmecul credinții
Nepături de murele amăgiri
Sfioși și blânzi la calea pribegirii
Să cucerească nimbul pocăinții....

Porneac cuprinși de dorul mântuirii
Plecându-și fruntea veșnic, umilinții,
Se dau cu voce, prada suferinții,
Doar, vor sorbi din cupa fericirii....

El... bat pământuri stérpe, neumblate...
Gonind din suflet orice răutate,
Incredători în legea asprei soarte
Necutându-și și blăstămă mânia,
Ci, blestămându-și Dumnezeu,
El mor odată la viața fără moarte!

Captin Gheorghe Șerban

LA LUPTĂI.

Popoare! Vă opriți
O clipă și priviți
Pe-a timpului oarăre,
Ce 'n infinit apare!

Timpul, dezvelește
Un drum, ce lămurește
C'au fost odinioară
Și alte popoare.

Priviți! Câte au perit
Și ce am ouroerit,
Luptând fără de spor,
Popor, contra popor?

Dar, timpul mai arată,
Că, lupta adevărată,
E lupta cu Natura,
Cu care Omul-i Una.

Sințiți voi, fiecare,
Când moartea vă apare,
Că 'n timp de vă 'noadrați
Nimic nu valorati?

Gândiți! Ce-ați cucerit
Și cât ați stăpânit,
Din forța, ce Natura
V'arată totdeauna?

Popoare! Vă treziți!
In față vă priviți!
Luați o hotărâre,
De luptă, cu 'ndârjire!

Cu toții și fiecare,
Popoare 'ntre popoare,
Naturii declarați
Război, neînfrigați!

Căci, timpul 'ndepărtare,
Punotează Totul, care
Croitor Omeniei,
În drumul fericirii!

Colonel I. Nicolin

FRAGMENT.

Publicăm mai jos Capitolul 47 din romanul de război: „Nu mai cunosc pe nimeni”.

Punem la punct cititorii cu cel dol erol din acest capitol.

Acțiunea se petrece în timpul marelui război, pe înălțimile din dreapta Oltului, când, de zece zile, unitățile rupte, destramate, pierdute, în mici grupe răslețe, se retrăgeau, gonind fiecare cum putea spre mlază-zl; mici lupte sângeroase, de exterminare, aveau loc aproape la fiecare ceas între patrulele germane și fărâmițele acestora de erol necunoscuți.

De dimineață, are loc o mică încăierare, expusă într'un capitol anterior.

Noaptea ce urmează e ultima trăită de dol ostaj: sergentul Nacu și soldatul Firică.

CAPITOLUL 47.

*Ce urmă leasă poimă 'n șer?
a. ceșuc*

Douăsprezece noaptea.

Firică, împuns de baionetă într'o parte a burții, cu brațul încolăcit după mijlocul lui Nacu, abia se târâște, morfolind un ghemotoc de lruze ca să oprească în fundul gătlejului urletele de durere ce se svârcoleau acolo. Căci dacă vrei și durerea o poți stăpâni.

Nacu, având umărul drept zdrobit de un pat de pușcă, trage pe celălalt. Are grijă să-și domolească gemetele atunci când Firică și le în-tărește pe ale lui; trebuie să dai curaj celui mai slab. Ploaia rece de toamnă, care căzuse liniștită, dar fără încetare de șase zile, curge potop de vre-o două ceasuri. Poate că Dumnezeu vrea așa, apa rece ostoindu-le durerile.

Picăturile isbesc în obraji ca acele; se strecoară în urechi, ieșind apoi afară în chip de șiroaie; lovesc în ochi, sub pleoape, provocând durere; năvălesc în nas, îl astupă și atunci, împinse de răsufare, se prefac în șuvoaie și răsbubnesc în cerul gurei, se'nvârtesc acolo, limba și fălcile svârlindu-le afară. Oamenii abia mai respiră.

Se strecoară cu furie, insistent, cu dibăcie,

prin gulerele vestoanelor, pătrunzând la piele; șerpuesc pe lângă ea în jos, umflă pantalonii, țâșnind apoi afară la orice mișcare a trupului.

Și această năvală de apă rece, venind în contact cu pielea vecinic udă și'nfesată de atâta apă timp de șase zile, ustură, arde ca jăratul; e mai chinuitoare decât însăși rănilor; le umflă beșici albe, usturătoare, pe pielea încrețită și strânsă; la frecare cu vestmintele le produce dureri de le vin să urle.

Și când apa cade țâșnind jos din haine, u-nindu-se cu bălțile pământului, e înroșită și miroase a sânge, sânge furat din răni și beșici. Apa e lipitoare și nu iartă.

Oamenii merg gemând doar. Iși simt creierii înfierbântați din cauza oboselilor de luni de zile, a luptelor de săptămâni, a nemâncării de zile, a rănilor de astăzi, a pierderilor de sânge de ceasuri întregi, a temerei de moarte din fiecare minut, a sforțării supraomenești de a mai face o jumătate de pas în fiecare secundă, a nesigurății ceasurilor, zilelor și săptămânilor ce vor urma.

Desnădejdea îl înghite cu lăcomie pe Firică. Lui Nacu însă nu are ce-i face, omul ținându-se încă tare până acum. Căci sunt și oameni cari n'au cunoscut și n'or să cunoască niciodată ce-l desnădejdea.

Merg în neștire prin ploaie și vânt. Unde? Nu știi nici ei. Poate nădejdea găsirii vre'unul adăpost, poate o revenire între ai lor, li împingea mereu înainte. Dar cine cunoaște isvorul, viața și puterea unei nădejdi? De unde vine și unde merge nădejdea în clipele morții?

Firică se oprește deodată și pune o întrebare care nu capătă însă răspuns din cauza naivității și frumuseții icoanei ei, a împrejurării în care a isbucnit întrebarea:

— Nacule, nu-i așa că mâine o să fie soare, frumos și cald?...

* * *

Se târau mereu prin beznă.

Deodată Nacu simți, întinzând piciorul, că a dat în gol. Vru să se tragă înapoi, dar era târziu. Două gânduri isbucniră viforos: întâiu gân-

dul cum a murit Bentoiu* și al doilea că trage după el și pe Firică. La ultimul, Nacu se scutură de Firică trântindu-l înapoi spre a-l scăpa. Apoi căzu în gol.

În clipa morții, instinctul conservării birue orice și dintr-o dată. Așa se întâmplă și cu Nacu; în clipa prăbușirii voi să se agățe de ceva și nimeri piciorul celuilalt. Și se agăță de el, rămânând atârnat în gol.

Firică, trântit jos, își dădu seama de ce s'a întâmplat. Și lui îi veni acelaș gând: să se agățe de ceva. Dar la prima mișcare, trupul lui lunecă pe pământul ud și clisos și rămase atârnat pe jumătate. În clipa aceea, mâinele lui băjbăinde găsi un ciot sau așa ceva și se încheștă cu toată puterea.

— Bine, gândi Firică, acu și Nacu să se ridice în sus și am scăpat. Dacă nu poate, rămânem așa până la ziuă și-om vedea atunci ce facem. Bine că nu mai mă doare burta. Parcă nici n'ar fi găurită. Poate unde stau așa, culcat pe ea. Cu mânele mă țin eu bine....

Strigă apoi lui Nacu că el se ține bine și că să încerce să se suie înapoi pe mal. Acesta încercă și crezu că poate. Dar simți deodată la umăr o smucitură, o tresărire dureroasă care-i amorți mâinele.

— A, umărul rupt nu mă lasă. Asta-i pricina. Dar nu-i nimic. O să stau eu și așa. Să caut numai să sprijin picioarele. Bun, găsi ceva. Așa Nacule, nu mori tu cu una cu două....

Dar Firică nu se mai poate ține. Un val de sânge cald și greșos îi năvălește în gură și pe nas. Capul începe să-i vâjăie. Simte că degetele, cu toată împotrivirea lui, începură să se descleșteze puțin câte puțin, așa cum se descleștează mânuța unui prunc care adoarme fără grije. I se desfăceau încet, încet, ca firele de iarbă sănătoasă după ce a-i călcat-o.

Isbuti să le mai s rândă odată. Dar numai pentru câte-va clipe căci mâna începu din nou să se întindă, de data aceasta fără puțință de scăpare. Atunci, cu ultimele-și puteri începe să urle, vestind celuilalt că nu se mai poate face nimic.

Nacu simte alunecarea și aude răcnetele. Un gând de o măreție fără cuvinte izbucnește și trăește viforos o jumătate de secundă doar. Apoi răcnește:

— De cât doi, Firică, mai bine moară unul. Cu bine, mă duc....

Și-și descleștă mâinele.

*Sergentul Bentoiu căzu într-o prăpastie câte-va zile înainte. (Descriere făcută într'un capitol anterior).

A căzut și Firică.

Dar o cădere numai de o secundă; nu era prăpastie, așa cum crezura ei, ci doar o ruptură de mal, cum se găsesc cu sutele prin regiunile muntoase ca drumi de scurgere a apelor năvalnice și iuși.

Nacu, simți pe Firică lângă el și mormăi mulțumit de sine:

— Bine că veniși și tu...

Se ridică de jos și începu să pipăie malul. Aci trebuie să fie vre-o surpătură ca să se adăpostească în ea. Curând începu să strige de bucurie:

— Firică băete, uite adăpost....

Dar celălalt, istovit, nici nu răspunse. Cu multă greutate, Nacu isbuti să-l traga în surpătură. Deocamdată erau fericiți. Sunt la adăpost de ploaie și vânt. Se îngrijă de Firică. Abia înai respira, gata să moară. Începu chiar să aiureze:

— Mă Nacule, aici e cald, prea cald. Scoate-mi vestonul și pune-l ici pe cracă, la soare, să se usuce. Nu mă mai necăji, pune-l la soare, într'o jumă de oră e gata.... Așa.... acum dă-mi puțină ciorbă caldă.... te văd cum mănânci.... dă-mi și mie.... da suflă'n lingură să nu înă frig.... frate-meu Costache rău a făcut că n'a dat un sfert din vie pentru sormea mare.... a rămas nemăritată.... și tata a zis să-i dea o țigare.... phii, cum miroase ciorba.... și nici hambarul n'am prins să-l șindrilesc... cu bocancii cum facem? Deh, să fi avut eu bocanci noi, era altfel.... dar așa.... da'mi fac eu rost.... că....

Nu poate sfârși. Un alt val de sânge cald și greșos năvăli din adânc. Instinctiv închise gura; de spaimă poate să nu și-l piardă.

Dar sângele, neascultător și odată pornit, țâșni vijelios pe nas.

După un minut își reveni; goli gura de lichidul acela cleios și scârbos și încercă să mai spună ceva. Nacu se apropie de gura lui.

— Nacule, ai grijă de Don Căpitan** ...că știi.... că atunci când l-am scăpat de la moarte... mi-o făgăduit când om fi în pace că-mi dă ricumpensă, doi boșori... și deh... mie-mi trebuie....

Cu aste cuvinte, ultimele, și-a dat sufletul Firică.

Ultimul om din Compania 5-a.

Sergentului Nacu i-a fost hărăzit de Dum-

**Căpitanul Noica, salvat dela moarte de Firică cu zece zile înainte, murise totuși în dimineața acelei zile. Firică nu știa. Moartea acestui Căpitan erou e descrisă într'un capitol anterior.

nezeu și soarta să moară stupid Moartea acestui uimitor țaran, viteaz între viteji, nu a fost la înălțimea amețitoare a firei lui bune, a tăriei lui de caracter, a vitejiei ce-l arunca acolo unde era mai greu, a dragostei neasemuite de țărâna românească și mai ales a disprețului său de moarte.

Recițiți în întreg românul pasagiile despre acest om. Gândiți puțin și va dați ușor seama de proporțiile uriașe ale acestui suflet mare.

Moartea l-a dărâmat în mod stupid: așa cum dărâna pe oamenii mari. E răsbunarea naturii perfecte as pra oamenilor ce ating aproape perfecțiunea.

Acest om lupta cu moartea. Totuși semnul prevestitor veni fără îndurare: un vârtej îi copleșise mintea și-l ameți. Nemăncat de cinci zile, obosit de atâta goană, de atâtea lupte corp la corp, cu umărul sdrăbit, cu vechea rană deschisă de dimineață ***, cu lipsa de sânge din ce în ce mai simțită, cu efortul permanent al ducerii în spate a atâtor camarazi, lăsând pe cel mort și încărcând pe cel dintâiu rănit ce întâlnea în goană, cu inima lui vitează slăbită din ce în ce, trupul acestui om cu suflet de mărgăritar, începu să se încovoie, frânt aproape cu totul.

Și sfârșitul veni repede.

Cu muget înspăimântător, cutremurând pământul, cu răpăcli și trosnituri, un torent inens de apă se prăvălea din înunte prin această mănăcatură. Ploaia torențială care ținea de peste două ore își arăta puterea.

Venea puhoiul din munte sălbatec, înnebunit de bucurie că are drum deschis. Innecul nu iartă pe nimeni și nu l-a iertat nici pe Nacu.

Voi să fugă. Prinse pe Firică să-l târă. Nu mai avea însă putere. Și chiar dac'ar fi avut pe unde să ridice mațul pe besna asta și în locurile de care habar n'avea? Și dac'ar fi știut pe unde și cum, tot n'ar fi putut face nimic: n'avea timp. Puhoiul se apropia cu iuțeală nemăsurată. Ghicea asta din sgomotul asurzitor ce se mărea din ce în ce. Apa te ia de unde ești: din somn, dela biserică sau din mormânt, fără să-ți dea dreptul să te aperi.

Peste câte-va secunde a sosit. Il isbi pe Nacu de pereți îndată ce-l ajunse. Se'nălțora, urla. Ajunse după o clipă până la brâu. Vru să fure cadavrul lui Firică. Dar Nacu îl prinse. Nu voia să-l dea cum nu voia nici el să se predea.

Scoase baioneta și-o înfipse în peretele surpăturii. Pământul moale primi baioneta repede,

ca să scape omul. Niciodată apa nu s'a înțeles cu pământul. Vecinic se ceartă. Dar de data asta, apa era cea mai tare.

Odată ce o înfipse, omul se agăță de ea. Cu mâna rănită ținea ușor trupul celui mort care se bălângănea plutind, trântit de colo dincolo.

După câte-va secunde apa ajunse în dreptul gurei. Nacu simți că a pierdut pământul. Se încleștă mai tare de baionetă. Se încapățâna cu ultimele lui puteri. Un val îi sinulse de sub braț pe Firică. Nacu vru să urle dar alt val îl plesni peste gură.

Incepu o luptă crâncenă, îngrozitoare între natură și acest om minunat construit tot de ea. În furia și vârtoarea ei, apa îl svârlea și-l pocnea de pereți cu o putere față de care nu se poate lupta.

Și când un trunchiu de arbore îl isbi, asta a fost ultima lovitură ce a mai simțit o Nacu. Mâna i se deșcleștă. Văzându-se pierdut, scoase ultimile strigăte:

— M'ai lăsat Doamne....

Îndată după aceea, în surprătură nu mai rămase decât baioneta singură, infiptă'n mal, ca o pecete.

Pecetea ultimului om din vestita Companie a 5-a.

Locot. BARBU

İNDEMN.

Cântați cu voe bună din inimă. Pământul,
E darnic fără seamăn, ni-e leagăn și mormântul
Pe coaja lui de țarnă, cu toți ne mistuim,
Ne făurim noi visuri, ne plângem și iubim.

O pânză de păianjen e viața ce ne-o țese
A întâmplării mână, din sfere ne'nțelese,
Și presărați deavalma pe'ntinsul glob de lut,
Ne perindăm în cărduri, pierzându-ne'n trecut.

Cum ne-a'nghețat cuvântul, nici urmă, niciun semn
Nici când nu mai scânteie al vieții cald Indemn;
Ci, cufundați în marea uitării nesfârșite,
Talazul veșniciei, deapurarea ne'ngbite!

Căpitan Șerban

*** Nacu mai fusese rănit la braț cu trei săptămâni înainte.

Lui Dragalina.

In zvon de bucium sacru, de surle și fanfare,
Porneau copiii țării, spre zări de ideal,
Să'nvingă ori să moară, departe de hotare,
Pe glia'nsângerată cu lacrimi din Ardeal.

Un zid, ce urcă'n soare, apar în zări Carpații,
Cu creștete adumbrite, de glorie străbună,
Iar dincolo de creste, suspină trudnic frații,
De secole așteaptă, să vină o zi mai bună!

Din ochiu de vultur ager, sclipesc scânteii aprinse,
„Departee... mai departe, vedeți ostași lumina?!”
Tac sufletele mute, de acelaș crez cuprinse,
Turnat ca'n bronz vorbește Eroul Dragalina.

Și miile de inimi pornesc ca uraganul,
Iar mâna pe armură, apasă tot mai crunt,
Năvalnic oastea țării își poartă în sbor elanul,
Carpații pier în umbră, Carpații numai sunt!

Iar când dușmane gloate, apasă trupul țarei,
Un leu cu piept de stâncă'i oprește la hotare...
Și Dragalina cade în focul 'nfrigurărei,
Ducând cu el în suflet o Românie Mare.

Salor Helbon Mestice

Cazinoul

SUMARUL:

<i>Atenție</i>	Colonel I. Nicolin
<i>Chimare</i>	" "
<i>Gras în timp de pace</i>	Locot. Felea Gh.
<i>Flori scolorate</i>	Major Holban Nicolae
<i>Cușcat Sfânt</i>	Colonel I. Nicolin
<i>Coșetări</i>	" "
<i>Soarta</i>	" "
<i>Alte podiri</i>	Lt. "Negulescu" C-tin
<i>Greșor murți</i>	Căpitan Doctor A. Someș
<i>Ca Monumentul Grosului Recunoscut</i>	" "
<i>Cincinat Doresc a murit</i>	Sub-Lt. Bratu C.
<i>Cronica veșelii</i>	
<i>De ruinele Cărgovîștei</i>	Sub-Lt. Bratu C.
<i>Pagina veșelii</i>	" "
<i>Șicitori militare, epigrame</i>	Sub-Lt. Emanoil I.

— TÂRGOVIȘTE —

— TIPOGRAFIA „VICTORUL” PETRE G. POPESCU, STR. C. A. ROSETTI, 26.

1934